

henvendt paa denne Lov; Husegaardstrøerne have nemlig paa Grund af deres Veliggenhed i og omkring Vhen Thorshavn havt en ganske særegen Stilling paa Landet; en administrativ Udtalelse fra Regjeringens Side med Hensyn til dem vil ikke betragtes som omfattende alle Fæstegaarde paa Landet; derimod vil en Forkastelse af det af Lagtinget udtalte Princip blive befrygtet at kunne medføre en Skæbne, der vil ramme alle Fæstegaardene. Det vil meget let kunne tænkes, at den særpåse Fæstebondestand, der er den vigtigste paa Færøerne, vil sige: Ligesom man hidtil har behandlet Trøerne ved Thorshavn exceptionelt, saaledes ordner man nu ogsaa deres Forhold paa en særegen Maade; det, at man har udeladt denne Bestemmelse, dette Princip af Loven, tyder hen paa, at man vil anvende andre Regler paa os, naar der bliver Spørgsmaal om at stille de Trøer, der høre til vort Fæste, fra vore Gaarde. Hvad den Skade angaaer, som det skulde kunne medføre med Hensyn til Faarebesætningen paa Husegaard, hvis Græsningsretten blev den betagen, da troer jeg at kunne forsikre, at den vilde blive meget bethdelig, saa stor, at den vilde medføre Fæstegaardenes Udølgelse; derimod vil det, om enkelte Smaastrykker — og der vil aldrig kunne blive Tale om Andet end enkelte smaa Partier, som En eller Anden for at anfille Experimentet kunde have Lyk til at indhegne og have fredede om Vinteren — bleve borttagne fra Gaardene, ikke medføre nogen som helst Skade eller have nogen som helst uheldig Indflydelse paa Gaardens Faarebesætning i Almindelighed og følgerig heller ikke paa den Afgift, som der skal svares til Staten. Enhver Fæstebonde faaer Gaarden med den Besætning, som hører til; han er pligtig til at aflevere den med den samme Besætning, som han har modtaget, og er denne forringet i hans Besiddelsestid, maa han tilsvare den, naar han afleverer den.

Jusitsministeren: Efter disse Udtalelser af den ærede Ordfører skal jeg ikke

modsette mig Endringsforslagets Vedtagelse, men jeg forbeholder mig mulig til tredie Behandling at stille et Endringsforslag, der skulde gaae ud paa, at en saadan mellem Fæstevær og den vedkommende Trøer truffen Overenskomst skulde forelægges Amtmanden til Approbation. Det forekommer mig nemlig, at netop nogle af de Bemærkninger, hvormed den ærede Ordfører fremkom, dog kunde gjøre det i og for sig ønskeligt, at der ogsaa fra den Side vandtes en Garanti, der, saa forekommer det mig, vilde være i fuld Samklang med den Tilsynsværet, der maa tilkomme det Offentlige i Forhold til de Gaarde, som saaledes af det bortfæstes.

Ordføreren: Maatte jeg endnu kun tillade mig at bemærke, at det Forslag, som den høitagtede Minister har bebudet muligen at ville stille til tredie Behandling, har jeg ogsaa tænkt paa at ville stille, men jeg har anseet det overflødig. Den samme Bestemmelse, som den høitagtede Jusitsminister sigtede hen til, har gjældt med Hensyn til Etableringen af disse Trøer; dengang de først begyndte at indhegnes og opdyrkes, blev der af den daværende Amtmand udvirket en Rentekammer-Resolution for, at Etablering og Bortleining af saadanne Trøer kun skulde finde Sted med Amtets Approbation; men denne Bestemmelse er i Tidernes Løb aldeles falden bort; man har overladt det til Fæstebønderne selv at arrangere sig med Trøebesidderen, fordi Fæstegaardene paa Færøerne have den ganske særegne Karakter, at de ere knyttede til Familien; det er ikke som ved Fæstegaarde andre Steder, at det berøer paa Eieren, til hvem Gaardene ved Dødsfald skulde bortfæstes, men her have Fæsternes Børn en i Loven begrundet Ret til Succession paa Fæstegaardene. Derfor vilde Fæstebønderne i Reglen bedst at iagttage, hvad der tjener til deres egen og Families Konserveration, og jeg troer derfor ikke, at en saadan Bestemmelse er nødvendig, skjøndt jeg fuldkommen vel skal indvømme, at den er aldeles korrekt.